

Veste se kar strinjam s Tysheinimi navedbami, da je življenje pot, ki ne pelje nikamor drugam kakor na naslednjo pot in ta zopet v naslednje razpotje. Brez konca – v večnost, bi dodal; pa da je mladost vihar, ki te utrdi, da se postaviš na lastne noge; pa da je bilo Vaše življenje v dijaškem domu ...

Privoščimo si oddih. Ustavimo se in dovolite mi, da Vas pozdravim.

Spoštovani gospod direktor, spoštovani gospod nadškof, spoštovana gospoda kaplana, gospa ravnateljica in gospod ravnatelj, spoštovana razredničarka in svetovalna delavka, cenjene kolegice in kolegi vzgojitelji, dragi starši in ostali sorodniki, drage maturantke in maturantje!

Prisrčna hvala, da smo lahko v tem trenutku skupaj.

Drage mlade prijateljice in prijatelji.

Pravzaprav smo skupaj kratek čas. A v življenju štejejo trenutki. In kar nekaj trenutkov sem preživel z vami – naj si bo ob kakšni družabni igri v sobi, katerih pravila nisem kapiral in jih še sedaj ne, ob čaju, ki ste mi ga skuhalo z grelnikom, ki ga po pravilniku JDD v sobi ne bi smeli imeti, ob vaših obiskih v moji pisarni – verjamem, da ne samo zaradi bonbonov, ki jih ponuja moja miza, ob sredinih molitvah, ob klepetu po hodnikih in ob odklepanju vrat, ko ste pozabljali šolske potrebščine in niste poiskali kakšnih skrivnih poti po zavodu, da bi vas pripeljale do vaših sob in zanje še sami ne vemo. Upam, da ste začutili, da vas cenim in imam rad.

A trenutki, dragi moji, niso vedno lepi, lahko so težki, lahko so povsem nepojasnjeni in boleči. V mislih imam pokojnega Domna, ki je bil pomemben del vas in še sedaj močno živi z vami. Žal ga nisem uspel spoznati, a slišal sem o njem veliko lepega. Žal, tudi to je življenje.

Spoštovani, dovolite mi naj na koncu izrazim HVALEŽNOST, da sem Vas spoznal. Zahvaljujem se Vašim staršem, ki so Vaša občutljiva leta zaupali našemu zavodu. Hvala tudi mojim kolegicam in kolegom, ki so v vsakem trenutku dela z vami opravili svoje poslanstvo tako, kot so takrat najbolje znali in zmogli.

Želim Vam, da bi bil vsak Vaš mladi korak odločen in v pravo smer, ko pa pridejo preizkušnje, in zagotovo pridejo, mogoče z njimi tudi padci in bolečine, pogum! Vstanite. Potresite prah s svojih oblačil in veselo naprej.

In vselej dobrodošli med nas, takrat, ko boste to potrebovali ali pa takrat, ko vam niti ne bo povsem jasno, kaj iščete na tem koncu Ljubljane. Veseli vas bomo.

Rihard Režek, ravnatelj JDD